

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 162

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học! Mời xem Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 87:

Lỗ lược trí phú. Xảo trá cầu thiên.

擄掠致富。巧詐求遷。

Cướp bóc để giàu có. Xảo trá cầu thăng chức.

Chúng ta đọc qua chú giải Vựng Biên hàng đầu tiên: “Nói đến cướp bóc, nếu chẳng phải do chiến tranh thì làm sao có chuyện này. Những kẻ làm quan bóc lột dân chúng, lén lút rút công quỹ, hoặc cường hào cho vay nặng lãi, như thế cũng đều là cướp bóc. Dùng cách như vậy để làm giàu ắt sẽ dẫn đến chuyện nhà tan cửa nát, gia đình ly tán, vợ con than khóc không thôi, há có thể an hưởng sao?” Đoạn này đã đem ý nghĩa của hai từ “cướp bóc” nói được rất thấu triệt, việc này trong nhà Phật là thuộc về “giới trộm cắp”. Phạm vi của giới trộm cắp vô cùng rộng, bất luận là dùng thủ đoạn và phương thức gì để đoạt lấy tài vật của người khác, hoặc là bóc lột lợi ích của người khác thì đều thuộc về giới trộm cắp. Quả báo của trộm cắp rất nghiêm trọng, nếu như không phải Phật nói ra thì người thế gian đích thực không cách gì lý giải được.

Phật đã nói vô cùng rõ ràng trong kinh luận, cũng nói được rất nhiều, rất tỉ mỉ. Nếu chúng ta trộm tài vật của một người thì kết tội tương đối nhẹ, tương lai trả nợ thì chỉ trả có một người. Nếu như là thiết bị công cộng, như người đòi gọi là tham quan ô lại, những thứ mà họ xâm đoạt là tiền thuế của nhân dân, tài vật của quốc gia, đã kết tội thì tương lai phải trả nợ, tất cả những người nộp thuế đều là chủ nợ của họ, sự việc này phiền phức quá lớn. Chúng ta hãy nhìn xem những chủ nợ này là ai? Chủ nợ có bao nhiêu người? Nếu là thiết bị công cộng của quốc gia thì chủ nợ là nhân dân toàn quốc, bạn nói xem phải làm sao đây, đến khi nào thì bạn mới trả xong? Nghiêm trọng hơn việc này là Phật nói về “vật của thường trụ”, chính là tài vật trong tăng đoàn. Trong kinh Địa Tạng Bồ-tát Bổn Nguyên nói rất hay, Phật nói tội ngũ nghịch thập ác thì Phật còn có cách để cứu, nhưng trộm cắp đồ vật của thường trụ thì Phật không thể cứu. Vì sao vậy? Vì những tài vật trong tự viện này, phạm vi của nó chính là thập phương thường trụ, số chủ nợ

nhiều hơn số người trong một quốc gia, tất cả những người xuất gia trong hư không pháp giới đều có phần, số lượng của những chủ nợ này còn nhiều hơn tất cả các loại chúng sanh trên địa cầu này cộng lại rất nhiều rất nhiều lần, con số này không có ai có thể tính toán ra được. Nhưng mà ngày nay người xâm đoạt tài vật của tự viện am đường đều không biết sự lợi hại này, không biết quả báo này, chúng ta đọc kinh Phật, thâm nhập kinh tạng, mới hiểu rõ tình hình thật sự.

Phật dạy chúng ta bố thí, dạy chúng ta buông xuống. Bố thí là nhân của phước đức, bạn có thể tu nhân, đương nhiên sẽ có thể chứng quả, bạn có được quả báo. Trong kinh luận đã nói rất nhiều, bố thí tài được quả báo tài phú, thế nên tài phú nhất định không phải là dùng phương thức không chính đáng mà có thể đạt được, việc này trước đây chúng tôi cũng đã nói qua rất nhiều rồi, dùng bất kỳ thủ đoạn nào để có được tài phú thì cũng là trong số mệnh của bạn có, trong số mệnh của bạn không có thì dù có dùng thủ đoạn nào đi nữa cũng không thể có được. Đạo lý này quý vị phải nên nghiên cứu Liễu Phàm Tứ Huấn thật nhiều. Liễu Phàm Tứ Huấn được lưu thông rất rộng, quyển sách này cũng rất dễ có được, hãy đọc thật kỹ, nghiên cứu thật tỉ mỉ thì bạn sẽ hiểu rõ ràng.

Con người, chúng sanh lục đạo, ai mà không có dục vọng? Ai mà không muốn được tài phú? Ai mà không muốn được thông minh trí tuệ? Ai mà không mong cầu được khỏe mạnh sống lâu? Đây là dục vọng lớn của chúng sanh trong lục đạo. “Trong cửa nhà Phật, có cầu tất ứng.” Đây là thật, không phải giả, Phật dạy chúng ta đạo lý của cầu được, dạy cho chúng ta phương pháp để cầu được, nếu như chúng ta tu học như lý như pháp thì bạn nhất định sẽ được xứng tâm vừa ý, những gì bạn mong cầu nhất định đạt được. Nếu là sự khản cầu phi lý, như đoạn này đã nói thì đây là “ác của ý muốn chiếm đoạt”, đã đi ngược lại với phương pháp và đạo lý, cho nên dù đạt được thì vẫn là do trong số mệnh của bạn có, bạn nói xem việc này có phải oan uổng hay không? Chẳng qua cũng chỉ là lấy trước những thứ mà trong số mệnh đã có mà thôi. Thí dụ như nói trong số mệnh của bạn phát tài, 50-60 tuổi mới phát tài, nhưng vì bạn dùng thủ đoạn không chính đáng, khi mới 30-40 tuổi thì đã được tài phú rồi, được sớm mà thôi, chỉ có thể làm được đến đây. Thế nhưng tội nghiệp mà bạn tạo ra đã khiến những thứ mà trong số mệnh của bạn đáng có được, như là tài phú, thông minh trí tuệ, hoặc là khỏe mạnh sống lâu, đều đã bị việc này làm tổn giảm đi rất nhiều, đích thực là cái được không bằng cái mất, chúng ta cần phải hiểu đạo lý thâm sâu trong đây.

Chúng sanh tại sao tạo ác? Chúng sanh tạo ác, xét về tình có thể lượng thứ được. Nhưng vì sao người xuất gia tu học Phật pháp, thậm chí là người tu hành

lâu năm trong tứ chúng nhà Phật vẫn là không thể đoạn ác tu thiện, biết sai mà vẫn phạm như cũ. Nguyên nhân này do đâu? Chúng ta hãy tỉ mỉ mà suy nghĩ, đây đều là trong a-lại-da thức có các tập khí ác huân tập từ vô lượng kiếp đến nay đang khuấy phá. Các tập khí ác này chính là tự tư tự lợi, nó khiến chúng ta biết rõ nhưng vẫn phạm, tạo tác ra tội nghiệp càng sâu nặng hơn, tự mình không thể phát giác ra được, đến khi quả báo hiện tiền thì hối hận đã không kịp nữa. Hơn nữa, quả báo hiện tiền rất nhanh, cũng là do chúng ta thường hay lơ là, đây là chớp mắt một cái thì quả báo liền hiện tiền, bạn nói xem đáng sợ biết bao! Chúng ta làm thế nào để đối phó với tập khí ác của chính mình? Nhất định phải nhìn thấu. Sáng hôm qua, tôi có nói với quý vị một phương pháp giúp mọi người nhìn thấu, phương pháp thì vô lượng vô biên, tôi chỉ nêu ra một thí dụ để nói, hết thấy chúng sanh chấp trước cái thân này là ta, đây nhất định là sai lầm. Ở trong thân tướng này, ta đích thực là không thể được, việc gì phải vì thân tướng không thể được này mà tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp? Thân tướng này là “cái của ta”, nó không phải là “ta”, hết thấy chúng sanh mê hoặc, mê hoặc căn bản chính ở chỗ này, đã đem cái thân tướng này chấp trước cho rằng là “ta”. Chúng ta phải làm thế nào để lật mở được ẩn số này, tiết lộ ra lời giải này, đến khi nào bạn tìm được “chân ngã” thì bạn chính là pháp thân đại sĩ, bạn chính là chư Phật Như Lai.

Trong Tông môn thường nói “mặt mũi vốn có trước khi cha mẹ chưa sanh ra”, mặt mũi vốn có chính là chân ngã. Cái thân này chỉ là “cái của ta”, nó không phải là “ta”, chúng ta phải phân biệt nó thật rõ ràng, đây là cái của ta, đây là một công cụ. Sáu căn mà Phật nói trong kinh Đại thừa là: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Năm căn phía trước là vật chất, cái sau cùng thuộc về tâm lý, trong thân tâm đều không có “ta”. Nhà triết học phương Tây nói: “Ta nghĩ nên ta tồn tại”, họ đã biết được trong vật chất không có “ta”, vậy thì cái gì là ta? Ta có thể nghĩ, ta có thể suy nghĩ, cái suy nghĩ này, cái tưởng tượng này là ta, kỳ thực vẫn là sai lầm. Vậy suy nghĩ là gì? Là suy nghĩ của ta, là tưởng tượng của ta, vẫn là thuộc về cái của ta, không phải là ta. Hay nói cách khác, chúng ta ngày nay nói từ trên hiện tượng vật chất, từ trên hiện tượng tinh thần đều không tìm ra được “ta”, vật chất và tinh thần đều thuộc về cái của ta, là “của ta” chứ không phải là “ta”. Hôm qua tôi đã nói với các đồng học, nếu lấy đi “của ta” thì “ta” liền hiện tiền, chân tướng liền lộ ra.

Ta chân thật là gì? Hết thấy chúng sanh trong hư không pháp giới mới là ta chân thật. Chúng ta đã nhìn thấy trong thư tịch của rất nhiều tôn giáo, cũng nhìn thấy ý này, ta chân thật chỉ có một cái, họ gọi là chúa tạo ra muôn vật, gọi là

thần thánh, trong Phật giáo gọi là tự tánh, gọi là pháp thân, đó là “ta”; từ “ta” mà biến hiện ra vô lượng vô biên hết thấy chúng sanh, hư không pháp giới đều là của ta. Ta đã là một thì “của ta” là từ “ta” mà biến hiện ra, bạn suy nghĩ thử xem, hết thấy các pháp làm sao lại không bình đẳng cho được? Trong nhà Phật nói: *“Pháp giới chân thật bình đẳng, không Phật cũng không chúng sanh”*, chữ “không” này là không vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, rời xa hết thấy vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chân tướng mới hiện tiền. Nhà Phật nói về thiện ác, tiêu chuẩn cuối cùng chính ở chỗ này, tương ưng với tánh đức thì là thiện, tương phản với tánh đức thì là ác. Tương ưng là gì? Là “ngộ”, còn tương phản là “mê”. Thông thường chúng ta nói về đoạn ác tu thiện, đây là đối với người sơ học, không cứu cánh, cách nói cứu cánh là chuyển mê thành ngộ, mê chính là ác, ngộ chính là thiện. Giáo học của nhà Phật từ đầu đến cuối đều không rời xa nguyên tắc này, không rời xa mục tiêu này, cho nên đây là giáo dục chí thiện viên mãn. Nếu quả nhiên chuyển mê thành ngộ thì hết thấy ác trong Cảm Ứng Thiên đã nói đều tiêu tan hết, hết thấy thiện trong Cảm Ứng Thiên đã nói rất tự nhiên liền viên mãn.

Đây chính là “tu từ căn bản” mà tổ sư đại đức của Tông môn, Giáo hạ trước đây thường nói, căn bản chính là mê và ngộ. Tướng của mê và ngộ, trong lúc giảng giải chúng tôi cũng thường hay nhắc đến, một niệm khởi lên mà vì mình thì là “mê”, một niệm khởi lên mà vì hết thấy chúng sanh trong hư không pháp giới thì đó là “ngộ”. Vì mình là tư, vì chúng sanh là công, đại công vô tư, người này đã giác ngộ rồi, nếu vẫn còn một chút lòng riêng tư ở trong đó thì người này chưa giác ngộ, không phải là giác cứu cánh, không phải là giác viên mãn. “Mê”, từng phần từng phần đang ít đi, “ngộ”, từng phần từng phần đang tăng lên, thế nên trong Phật pháp Đại thừa mới nói Bồ-tát có 51 cấp bậc, 51 cấp bậc là từ đây mà ra. *Tứ quả, tứ hướng* trong Tiểu thừa cũng từ đây mà ra, cho nên chúng ta nhất định phải biết những chân tướng sự thật này. Nếu quả nhiên đã giác ngộ thì chính là nhà Phật nói “thừa nguyện tái lai”, khi mê thì là nghiệp lực, nghiệp lực đang làm chủ; khi ngộ thì chính là nguyện lực làm chủ, nguyện lực làm chủ thì tự tại. Chúng ta dùng công cụ này để thành tựu vô lượng vô biên công đức, nhưng cũng không chấp trước tướng công đức; khi mê thì công cụ này tạo vô lượng vô biên tội nghiệp, có thể thấy máu chót đều ở mê và ngộ. Khi mê thì đối với chân tướng sự thật mù mờ không biết; khi ngộ rồi thì đối với chân tướng vũ trụ nhân sinh sẽ rất rõ ràng, rất sáng tỏ, tự nhiên chuyển ác thành thiện.

“Lỗ lược trí phú” (cướp bóc để giàu có), ý nghĩa này thì mọi người đã hiểu. Tiếp theo là *“xảo trá cầu thiên”* (xảo trá cầu thăng chức). Chữ “thiên” có nghĩa

là gì? Hiện nay gọi là thăng quan, là được chức vị cao hơn, từ một chức vị thấp được lên chức vị cao hơn, đây gọi là “thiên”. Họ có được chức vị này là dùng những thủ đoạn không chính đáng, hiện tại trong xã hội này, tình trạng như vậy rất nhiều, bất luận là cơ cấu nhà nước, hoặc là của công ty tư nhân, việc dùng thủ đoạn không chính đáng để mưu cầu lên chức vụ cao hơn, chúng ta đến đâu cũng nghe thấy, thậm chí là còn nhìn thấy những sự việc như vậy. Năm xưa khi tôi ở Đài Bắc, bên Bộ giáo dục có một vị quan chức, ông cũng là bạn cũ của tôi, là Phật tử kiên thành. Một hôm ông đến nói với tôi, ông nói Bộ giáo dục đang còn thiếu một vị trí chủ quản, ông có đủ tư cách để tranh cử chức vụ ấy, ông hỏi tôi có nên đi tranh cử hay không? Tôi liền hỏi ông, ông muốn tranh lấy vị trí này mục đích để làm gì? Ông nói, không gì ngoài việc muốn thay quốc gia, thay xã hội làm thêm một chút việc tốt. Tôi nói nếu ông có tâm thái như vậy thì ông có thể đi tranh cử. Nếu như chỉ để thăng quan phát tài, cái địa vị này cao, bổng lộc sẽ rất nhiều, thậm chí có lúc làm càn làm bậy, nhận lấy những khoản hối lộ bất chính, vậy thì không nên tranh cử, nếu muốn tranh cử thì sai rồi. Sau khi ông nghe những lời của tôi, ông cũng rất tích cực đi tranh cử, về sau không tranh cử được, ông nói cho tôi biết. Tôi nói, không tranh cử được cũng tốt, vì sao vậy? Ông sẽ ít phải lo nghĩ, ít khổ nhọc, nếu tranh cử được rồi thì phải tận tâm tận lực vì quốc gia vì xã hội mà làm nhiều việc tốt; nếu không tranh cử được thì tự mình an nhàn tự tại vui vẻ thoải mái! Thế nhưng cũng đừng để vụt qua cơ hội này, nếu như bạn không đi tranh cử thì bạn là tiêu cực, việc đó biểu thị điều gì, tâm của bạn không tha thiết vì xã hội phục vụ. Bạn cứ đi tranh cử, tranh không được thì bạn được tự tại, là do duyên không chín muồi, bạn được thanh nhàn tự tại. Vị này chính là tiên sinh Triệu Phúc Sùng, hiện tại đã về hưu rất lâu rồi, ông đang sống ở California.

Chức vị không dễ nắm giữ, người xưa nói là “không dễ giữ”, nắm giữ địa vị này tức là bạn có chức trách, nhất định phải tận trung với cương vị, làm tốt tất cả những việc trong bốn phận của mình. Bạn làm được có thành tựu, có thành tích thì việc bạn được thăng quan là ở trước mắt, tự nhiên sẽ được đề bạt, dựa vào công trạng của bạn mà thăng quan, dựa vào từng trải của bạn mà thăng quan, đây là việc bình thường. Nếu như ở trong bạn đồng nghiệp mà nghĩ hết phương pháp để chướng ngại người khác, thậm chí là đả kích đồng nghiệp, việc này xưa nay trong và ngoài nước đều có, chúng ta trong quá khứ cũng làm qua những sự việc như vậy, cũng đã đích thân thể nghiệm được, những việc này đều là tạo tác tội nghiệp rất nặng. Người khác thật sự bị bạn chướng ngại thì vẫn là do trong mệnh của họ không có, nếu trong mệnh có thì bạn không thể chướng ngại được; trong

mệnh mà không có, bạn muốn đem cho họ thì họ cũng không lấy được, lý này rất sâu, người biết được không nhiều. Cho dù đọc thuộc Liễu Phàm Tứ Huấn, đọc thuộc Cảm Ứng Thiên, nhưng khi cảnh giới hiện tiền thì bản thân vẫn không làm chủ được, nguyên nhân này rốt cuộc do đâu? Tập khí ác của thị phi nhân ngã, tham sân si mạn, tự tư tự lợi đều chưa nhổ trừ, khi cảnh giới hiện tiền vẫn là thuận theo tập khí ác của mình, không thuận theo giáo huấn của thánh hiền. Đây không phải là người tu hành, tu hành thì mức độ thấp nhất là phải buông xuống được tự tư tự lợi, thị phi nhân ngã, tham sân si mạn; dù miễn cưỡng buông xuống cũng được! Đâu có người tu hành nào khi mới bắt đầu mà không miễn cưỡng gượng ép chính mình?

Thuận theo thánh giáo, trải qua một khoảng thời gian nào đó thì mới có xu hướng theo tự nhiên, đây là công phu của bạn đã đắc lực, đã cảm giác được không phải toàn bộ đều miễn cưỡng. Đến khi công phu đắc lực rồi thì pháp hỷ liên sanh khởi, pháp hỷ sung mãn! Nhưng mà ban đầu nếu không qua được cửa ải khắc phục chính mình thì bạn nhất định không làm được. Hay nói cách khác, công phu của bạn vĩnh viễn sẽ không đắc lực, vĩnh viễn vẫn là thuận theo phiền não tập khí, nhìn thấy người khác có được lợi ích, được thăng quan, được chức vị cao, được vinh hiển thì bạn vẫn không tránh khỏi đố kỵ. Vào lúc này chính chúng ta phải cẩn thận, phải có sự cảnh giác cao độ, nếu ý niệm này vẫn còn sanh khởi thì bản thân lập tức phải biết rằng lại đang tạo thêm tội nghiệp nữa rồi. Tuy là không có hành động này, nhưng có ý niệm thì đã tạo tội nghiệp, là ý nghiệp! Khi nào nhìn thấy người khác được vinh hiển, người khác được lợi ích mà chúng ta sanh tâm hoan hỷ, người khác gặp phải khốn khó mà chúng ta có tâm thương xót thì công phu này mới chân thật đắc lực, ý niệm của bạn chân thật là đã chuyển trở lại. “Chuyển”, không phải là chuyển ở trên miệng, mà là chuyển trong tâm địa, là chuyển trong cảnh giới, dụng tâm phải thuần chánh.

Vì hết thảy chúng sanh phục vụ cũng đều là duyên phận, duyên phận chưa đến thì cứ từ từ đợi. Nhà Phật thường nói “Phật không độ người không có duyên”, chư Phật Như Lai mà còn như vậy, vậy thì chúng ta gấp gáp gì chứ? Duyên rất phức tạp, phía Phật Bồ-tát không có chương ngại, chương ngại là ở chúng sanh, chúng ta phải luôn hiểu rõ, phải luôn rõ ràng, do cơ duyên bên phía chúng sanh chưa chín muồi. Cho nên bạn hãy xem cổ đại đức đã làm ra tám gương cho chúng ta, khi duyên vẫn chưa chín muồi thì nâng cao chính mình. Nhà Nho cũng nói, duyên chưa chín muồi thì “riêng thân mình thiện”, nghĩa là tự nâng cao chính mình, khi duyên chín muồi thì “thiên hạ cùng thiện”, nghĩa là vì thiên hạ phục vụ,

đây gọi là thiên hạ cùng thiện, chư Phật Bồ-tát cũng như vậy. Còn như cơ hội, trong Phật pháp chúng ta nói cơ hội, khi có cơ hội rất tốt, có duyên phận rất tốt để bạn làm việc thì chúng ta phải hết lòng nỗ lực. Cũng giống như làng Di-đà trước đây, hội trưởng Lý đã tích cực tranh thủ cơ hội này, khi tranh thủ được cơ hội này thì mỗi người chúng ta đều rất vất vả, quy mô lớn như vậy thì lượng công việc của chúng ta sẽ tăng thêm; nếu không tranh thủ được, không có cơ duyên này thì chúng ta ít việc. Thế nhưng cũng không thể không tích cực tranh thủ, không tích cực tranh thủ thì bạn không có tâm từ bi; đã tích cực tranh thủ nhưng duyên chưa chín muồi thì sự việc này có thể thông cảm.

Đây là đệ tử nhà Phật đối với việc cầu thăng quan, cầu thăng quan thì ở trong nhà Phật mà nói đó là cầu cơ duyên, có cơ duyên phục vụ cho chúng sanh, để làm ra công hiến nhiều hơn. Chúng ta là đang cầu, cũng thường cầu Phật Bồ-tát gia trì để chúng ta có cơ duyên tận tâm tận lực vì Phật pháp, vì xã hội, vì chúng sanh mà phục vụ. Thế nhưng chúng sanh phải có phước, nếu phước đức của chúng sanh vào lúc này chưa hiện tiền thì việc làm sẽ có chướng ngại, cho nên duyên này rất phức tạp, không phải là một việc đơn thuần. Tôi muốn giúp đỡ bạn nhưng bạn không tiếp nhận, thành tâm thành ý muốn giúp bạn nhưng bạn lại có nghi hoặc, bạn đối với tôi có rất nhiều nghi vấn, không tin tưởng tôi, vậy là duyên chưa chín muồi. Khi chưa chín muồi thì cứ tự hoàn thiện chính mình, nâng cao cảnh giới của chính mình, chờ đợi nhân duyên chín muồi. Trong khi chờ đợi thì chúng ta cũng có thể dùng những phương tiện thiện xảo để thúc đẩy cho nhân duyên chín muồi. Sự thúc đẩy này là gì? Thúc đẩy là tăng thượng duyên. Chư Phật Bồ-tát giáo hóa chúng sanh từ vô lượng kiếp đến nay, phương pháp của các ngài cũng đều là như vậy, chúng ta phải tỉ mỉ mà quan sát, phải học tập cho tốt. Tóm lại mà nói, bất luận là thế pháp hay Phật pháp thì cũng đều phải chân thành mà xử sự đối người tiếp vật.

Đức hạnh mà chư Phật Bồ-tát thị hiện cho chúng ta, tổng kết lại chính là hằng ngày sửa lỗi, hằng ngày phản tỉnh, hằng ngày sửa lỗi, từ sơ phát tâm đến quả địa Như Lai, hằng ngày như vậy. Đẳng giác Bồ-tát mỗi ngày vẫn đang phản tỉnh, kiểm điểm, sửa lỗi làm mới, cho nên các ngài mới có thể viên thành Phật đạo, chúng ta ngày nay công phu không đặc lực, chính vì đã lơ là trình tự này, không có hết lòng phản tỉnh, không có hết lòng sửa lỗi. Đại đức xưa thường nói: “Người không phải thánh hiền, ai mà không có lỗi.” Trong nhà Phật thì nói người không phải là Phật, cho dù là Đẳng giác Bồ-tát thì vẫn còn có lỗi, so với cách nói của người thế gian thì chặt chẽ hơn, triệt để hơn. Cho nên, chúng ta đọc chú sớ

kinh Hoa Nghiêm của đại sư Thanh Lương và Lý trưởng giả, các ngài đã nói ra chúng ta: Phật pháp bất luận là Đại thừa hay Tiểu thừa, bất luận là Tông môn, Giáo hạ, Hiển Giáo, Mật Giáo, nói đến tổng cương lĩnh của việc tu hành thì cũng chỉ là sám trừ nghiệp chướng mà thôi, lời này nói được có đạo lý! Sám trừ nghiệp chướng thì trong kinh Kim Cang nói “lìa hết thấy tướng”, đoạn hết thấy ác; “bồ thí cúng dường”, đây là tu hết thấy thiện. Nếu hỏi về việc tu hành trong nhà Phật thì hai câu này đã bao gồm hết rồi, một cái là sám trừ nghiệp chướng, một cái là quảng tu cúng dường, đã nói ra hết rồi. Đích thực là từ sơ phát tâm đến Như Lai địa, bất luận là pháp môn nào, bất luận là tông phái nào thì đây là tổng nguyên tắc, tổng cương lĩnh của việc tu học.

“Xảo trá cầu thăng chức”, vừa nhìn thấy thì biết được đây là phàm phu, đây là chúng sanh mê hoặc điên đảo, nên họ mới làm việc này; người chân thật giác ngộ, người chân thật sáng tỏ thì nhất quyết không làm việc này. Chân thật vì xã hội, vì chúng sanh phục vụ, nhà Phật thường nói bồ thí cúng dường, dù là thân phận như thế nào cũng đều có thể làm, không nhất định phải có địa vị hay là có quyền thế, không có địa vị, không có quyền thế vẫn có thể làm. Trung Quốc vào thời xưa, có một số đồng học đã học qua sách Quốc Văn, đọc qua chuyện “Vũ Huân”, Vũ Huân là người ăn mày, ăn mày cũng có thể làm thánh nhân, ăn mày cũng có thể làm Phật Bồ-tát. Ông mỗi ngày đi ra ngoài xin ăn, ông gom góp từng chút từng chút tiền lại, ông đã xây được không ít trường học. Trong nhà Phật chúng ta thì nói người ăn mày đó là Phật Bồ-tát, không phải là người phàm, trong con mắt của nhà Nho thì đó là thánh hiền, không phải người tầm thường.

Do đây có thể biết, hà tất phải tranh giành địa vị xã hội? Hiện tại chúng ta nhìn thấy câu nói này, bạn hãy tỉ mỉ mà xem những bài báo trong thời gian gần đây, đang vào kỳ tranh cử tổng thống Đài Loan, câu “xảo trá nhằm cầu thăng chức”. Thậm chí là Tổng thống nước Mỹ năm nay cũng đang tranh cử, tháng 11 này là bắt đầu bỏ phiếu. Gần đây chúng ta cũng nhìn thấy ở nước Đức, rất nhiều quốc gia khu vực đều đang tranh cử chức vụ này. Người hiện nay gọi là “tranh”, tranh tuyển, cạnh tranh, việc này hoàn toàn không tương đồng với văn hóa Trung Quốc chúng ta, văn hóa Trung Quốc chúng ta gọi là “nhường”, làm gì có đạo lý “tranh”. Vào thời thượng cổ có Hứa Do, quý vị cũng đã đọc qua trong Quốc Văn, người ta muốn mời ông làm vua, ông vừa nghe xong thì liền cấp tốc chạy vào núi sâu để ẩn cư. Người hiện nay muốn tranh, còn ông thì không cần, vì sao không cần? Vì trách nhiệm quá nặng nề, sự việc này nếu làm không tốt thì nguy to. Làm tốt thì là bổn phận của bạn, là việc mà bạn phải nên làm tốt; nếu làm không tốt

thì đó là tội lỗi, cho nên sự việc này phải bình tâm mà suy xét, gọi là tổn sức mà không thu được kết quả gì. Gia Cát Lượng vào thời Tam quốc, người ta phải ba lần đến lều tranh thì mới chịu ra giúp, bạn hãy suy nghĩ xem, đây mới chân thật là người đọc sách, chân thật là người hiểu lý.

“Không ở địa vị ấy thì đừng mưu tính chuyện ấy”, không ở địa vị ấy thì đời sống của chính ta tiêu dao tự tại, một khi có được chức vị rồi thì “cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi”. Chức vị trong thế xuất thế gian đều không dễ gì tranh được, trong số những người xuất gia chúng ta, trụ trì trong chùa chiền, hay chấp sự trong chùa chiền, cái này dễ tranh không? Những chức vị trụ trì hay phương trượng này còn khó hơn làm tổng thống nữa, đây là thật, không phải giả. Trụ trì chánh pháp, giáo hóa một phương, chức trách của bạn là phải dạy chúng sanh ở một phương này đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui, những việc này đều nằm trên vai của bạn. Nếu bạn không thể làm được thì tức là bạn có thiếu sót với cương vị công tác, đó là việc đáng bị đoạ lạc, việc này dễ làm hay sao? Đại sư Ấn Quang cả đời không làm trụ trì, là ý gì vậy? Là nói cho chúng ta biết chức trách này không dễ làm. Nếu làm không tốt thì lỗi lầm quá nặng, y theo giới luật trong Phật pháp mà nói, đây là đoạ địa ngục, tội nghiệp cực nặng; nếu làm tốt thì được vô lượng công đức. Trụ trì, phương trượng cũng như hiệu trưởng trong một ngôi trường, bạn phải làm thế nào quản lý tốt ngôi trường này để lợi ích cho chúng sanh một phương. Cho nên ý nghĩa của câu “xảo trá nhằm cầu thăng chức” này sâu rộng vô hạn, chúng ta phải tỉ mỉ mà thể hội. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.